

Nadveres Misbrug. Med Hensyn til Kirken bør Menighedsraadet være opmærksomt paa Alt, hvad der kan tjene til at drage Menigheden til Guds Huus og til at forsøge Stedets Anseelse og Værdighed og Gudstjenestens Høitidelighed. Fremdeles skulde Menighedsraadet efter Forslaget forestaae et kirkeligt Fattighuse, samles ved Visitationer af Provst og Biskop, for at meddele, hvad disse ønske at erfare, og forebringe Menighedens Duffer, samt endelig være forpligtet til at afgive Erklæringer over de Sager eller Spørgsmaal, som den kirkelige Dyrighed forelægger, og berettiget til at indgive Andragender angaaende kirkelige Foranstaltninger.

Hvad disse saaledes udfastede Grundtræk til et Forslag om Menighedsraads Drettelse angaaer, maa Ministeriet i alt Væsentligt slutte sig til Commissionen. Men da imidlertid Ordningen af denne Sag med Hensyn til Enkeltbederne nødvendigvis maa undergives nærmere Drøftelser og Forhandlinger, der ogsaa ufortøvet skulde blive indledede, saa vil Forslaget til et saadant Lovudkast, som i denne Anledning maatte blive fornødent, først senere kunne udarbejdes, medens det ogsaa maa bemærkes, at denne Sag for en stor Deel vil kunne ordnes ved administrative Forholdsregler, hvortil end ikke Rigsdagens næste Sammenkomst behøver at oppebies.

Det andet af de tvende ovenmeldte Andragender fra Commissionen angaaer, som ovenfor bemærket, en friere Ordning af Sognek forholdene, i hvilken Henseende Commissionen har indstillet:

1. Sognebaandets Løsning for Menighedsmedlemmernes Vedkommende.
2. en større Frihed for Sognepræsterne til at bevæge sig udenfor deres Sogns Grændser.
3. Frihed for Menighederne til Indførelse af selvvalgte Psalmebogs-Tillæg.

Disse Indstillinger tilligemed Motiverne til samme findes i den trykte Samling af Commissionens Betænkninger og Andragender Side 20—28.

Hvad nu angaaer det første af de ovenmeldte Indstillingspunkter, nemlig Sognebaandets Løsning, da maa Ministeriet i det og Alt tiltræde, hvad Commissionen i dens Motivering af samme har bemærket om, at der i Folketirken er en virkelig Trang til stede til en friere Bevægelse for de Enkelte med Hensyn til de hidtilgældende Sognebaand.

Efter vor nuværende Lovgivning er nemlig ethvert Medlem af Folketirken bundet til det Sogns Menighed, i hvilket han har sit Hjem, saafremt han ikke ved sin Stand, f. Ex. som Militair, er bunden til en anden særegen Menighed, — og i begge Tilfælde pligtig til at lade ministerielle Handlinger i Almindelighed, saasom Daab, Vielse og Jordpaatafættelse foretage, saavel som at søge sin Allergang hos denne Menigheds Præst, hvem han ogsaa i andre Henseender er pligtig at henvende sig til som sin Sognepræst, og til hvem, saavel som til vedkommende Kirkebetjente, han maa yde Høitidsoffer, foruden Betaling for de accidentelle Forretninger, som han lader foretage. Alene i Kjøbenhavn er der, som af Commissionen bemærket, indrømmet en større, skjøndt dog begrændset Frihed i denne Henseende.

Allerede i lang Tid har der været fortlydelig Klage over den Tvang, som dette Sognebaand paalægger Kirkens Medlemmer, og Døvhjælpsen deraf har været Gjenstand for gløttagne Andragender saavel til de forhenværende Provindsialstænder, som til Rigsdagen, men uden at Besværingerne derover ere blevne afhjulpne, hverken ved den lettere Afgang, der ved en allerhøieste Resolution af 25de Juni 1842, bekendtgjort af Cancelliet ved en Circulairkrivelse af 2den Juli næstefter, aabnedes Vedkommende til at lade deres Børns Confirmation foretage af en anden end Sognets Præst, eller ved Afdagen til at erhverve Bevilling til i Almindelighed at benytte sig af en uvedkommende Præst, hvilke Bevillinger tidligere, i Reglen mod Betaling, udfærdiges i Cancelliet, nu, steds uden Betaling, i dette Ministerium.

Imidlertid maa det erkendes, at det er en saare søellig Indskrænkning i den personlige Frihed paa det aandelige Gebeet, som dette